

crítica

La identitat i la memòria

■ **“LÁGRIMAS EN LA LLUVIA”**, de Rosa Montero. Alfaguara. Madrid, 2011. 477 pàgines. 20 euros.

JOSÉ ANTONIO AGUADO

Bona part de la literatura sembla respondre a la creença que el món és el laberint endogàmic en què es troba tancada. Rosa Montero (1951) ens ensenya bona literatura. Ho havia fet fins ara des de la recerca interior per anar més enllà, a l'arrel de la condició humana. Ara seguint els passos del cinema, s'embarca en una novel·la de ciència-ficció. “Lágrimas en la lluvia” deu el seu títol al monòleg que pronuncia l'actor Rutger Hauer a la mítica “Blade Runner”, aquest commovedor comiat amb el qual un replicant acceptava la seva fi. L'autora situa el planeta terra l'any 2109, envaït per una onada de morts replicants. La detectiu Bruna Husky serà l'encarregada de descobrir què hi ha darrere d'aquesta onada de bogeria col·lectiva. Mentre una mà

L'escriptora i periodista Rosa Montero.

anònima transforma l'arxiu central de documentació de la terra per modificar la Història de la humanitat.

Rosa Montero és més coneguda pels seus treballs periodístics que per la seva obra narrativa. L'escriptora va viure una infància en la qual a penes hi havia llibres, va llegir sobretot volums de butxaca. La literatura eren aquests llibres, i encara que després va adquirir el gust

per les edicions acurades, la literatura amb majúscules segueix sent per a ella el llibre de butxaca fins al punt que quan la van començar a editar en butxaca va tenir la consciència que això era arribar a la literatura. A la majoria dels escriptors els perd l'afany de ser llegits i prefereixen guanyar menys i ser més divulgats.

“Fa trenta anys fent entrevistes als altres, com a periodista,

i vint anys sent entrevistada com a escriptora. En aquest temps hi ha hagut dues preguntes que m'han plantejat fins a la sacietat, fins a la desesperació, fins a la ira ... Hi ha una literatura de dones? I què prefereixes ser, periodista o escriptora?”.

Amb aquest llibre Rosa Montero ha intentat crear un món coherent, poderós, que es manté per si sol davant dels nostres ulls, un món en què ens sembla viure, que aparentment no és el nostre i que, no obstant, permet que reflexionem sobre el nostre de manera més original i més aguda. Al cap i a la fi, viure és tenir alguna cosa que crear, aquesta és una de les raons que la literatura de Rosa Montero ens sigui tan atractiva, perquè ens acostava a la vida.

Aquesta novel·la parla de teleportació, de guerres entre humans i replicants i acords amb extraterrestres, però també de destrucció mediambiental i de les conseqüències de catàstrofes naturals com la que avui viu Japó. Com a teló constant de fons en tota la narració l'escriptora aborda la gran tragèdia humana que és la mort. La protagonista d'aquesta novel·la és una dona misantropa, entrenada i capaç de barallar, en el seu interior neix: la desesperació i la fúria davant la mort, aquesta clara consciència del temps, aquest menjar-se la vida a mossegades.